

Γιατί ο κόσμος μισεί τους δικαίους;

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Πες μου, πάτερ, σέ παρακαλώ, καί κάτι άλλο: Γιά ποιό λόγο οί περισσότεροι άνθρωποι μισοῦν τούς δικαίους; Γιατί τούς περιφρονοῦν; Γιατί σκανδαλίζονται μαζί τους; Ἀντίθετα, λίγοι εἶν' ἐκεῖνοι πού τούς τιμοῦν....

-Πολύ συμφέρει τούς δικαίους, παιδί μου, ἡ περιφρόνηση τῶν ἀνθρώπων. Τούς ταιριάζει, θά 'λεγα, ὅπως ταιριάζουν στόν οὐρανό τ' ἀστέρια. Εἶδα μάλιστα ἐνάρετο, πού κέρδισε πενήντα στεφάνια σέ μιά μέρα ἀπό τίς κακολογίες τῶν ἄλλων.

-Καί μέ ποιό τρόπο τά κέρδισε; Ρώτησε ἀπορημένα ὁ ἀδελφός.

-Άκουσε: Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔμενε στά Βούκολα. Ἦταν ἐπιφανής καί ἀξιοσέβαστος. Ἔκανε πολλά καλά ἔργα στούς συνανθρώπους του καί ὅλους τούς ἀγαποῦσε σάν ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνοι, ὥστόσο, πλανέθηκαν ἀπό τόν πονηρό κι ἄρχισαν ν' ἀντιπαθοῦν τόν εὐρεγέτη τους σά νά ἦταν κακοῦργος.

Ἄλλοι ἔλεγαν πώς εἶναι δολερός, ἄλλοι ἀκόλαστος, ἄλλοι κλέφτης καί ἄλλοι αἰρετικός! Ἔχει, βλέπεις, τή συνήθεια ὁ διάβολος νά διασύρει τούς ἁγίους μέ τό στόμα τῶν ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως γιά τόν ὁποῖο μιλάω, ἀκούγοντας τίς συκοφαντίες αὐτές χαιρόταν εἰλικρινά καί εὐχαριστοῦσε τό Θεό. "Κύριε", ἔλεγε, "δεῖξε τό ἔλεός Σου σ' ὅσους μέ μισοῦν, μέ συκοφαντοῦν, μέ διασύρουν. Κανένas ἀπ' τούς ἀδελφούς νά μήν πάθει κακό γιά μένα τόν ἁμαρτωλό, οὔτε στήν παρούσα ζωή οὔτε στήν ἄλλη.

Σύντριψε ὅμως καί ἀφάνισε τούς πονηρούς δαίμονες, πού τούς ξεσηκώνουν ἐναντίον μου. Σέ παρακαλῶ, Θεέ μου, ὅπως δέν ἀποστράφηκες ἐμένα τόν βέβηλο, ὅσες φορές ἁμάρτησα καί πρόστρεξα στήν εὐσπαλχνία Σου ζητώντας συγχώρηση, ἔτσι καί νά μήν ἀποστραφεῖς τώρα κι αὐτούς, πού κατηγοροῦν τό ἀχρεῖο δοῦλο Σου. Ἀντίθετα, γιάσέ τους μέ τό ἔλεός Σου καί σκέπασέ τους μέ τήν ἀγαθότητά Σου".

Ἔτσι προσευχόταν, ἀγαπητέ, ὁ δίκαιος ἐκεῖνος, γι' αὐτούς πού τόν μισοῦσαν καί τόν κακολογοῦσαν! Καί κοίταξε τί θαυμαστό γινόταν: Ὅσε φορές τή μέρα βίαζε τόν ἑαυτό του καί προσευχόταν γιά τούς ἐχθρούς του, τόσες φορές κατέβαινε ἄγγελος Κυρίου καί τοποθετοῦσε στό κεφάλι του οὐράνιο διαμαντοστόλιστο στεφάνι.

Αὐτό, βέβαια, δέν τό καταλάβαινε ὁ ἴδιος, γιατί ὁ Θεός τόν στεφάνωσε ἀόρατα.... Γι' αὐτό λοιπόν, παιδί μου, ἐπιτρέπει πολλές φορές ὁ ἀγαθός Θεός νά κακολογοῦνται καί νά ἐξουθενώνονται οἱ ἐνάρετοι, γιά ν' αὐξήσουν ἔτσι τά στεφάνια τους καί τά βραβεῖα τους καί τούς οὐράνιους μισθοῦς τους.

-Ὡστόσο, ὅπως εἶπα καί πρίν, πάτερ, δέν μπορῶ νά καταλάβω γιατί οἱ δίκαιοι σ' ἄλλους ἀνθρώπους ἀρέσκουν καί σ' ἄλλους ὄχι.

-Πρόσεξε, παιδί μου, καί θά σοῦ τό ἐξηγήσω μέ μερικά παραδείγματα: Δέν βλέπεις πού ὁ Θεός στέλνει βροχή, καί δέν ἀρέσει σέ ὅλους; Ὅπως συνήθως, ἄλλοι λένε τό ἕνα καί ἄλλοι τό ἄλλο. Ὁ ἕνας λέει: "Δόξα σοι ὁ Θεός! Θά ποτιστεῖ ἡ γῆ!". Ὁ ἄλλος ἀντίθετα: "Κακό πού μᾶς βρῆκε! Πάει ἡ σοδειά!".

Ἄν πάλι ὁ Θεός στείλει βαρύ χειμῶνα, οἱ φτωχοί, τρέμοντας ἀπό τή παγωνιά, λένε μέ παράπονο: Ἄχ, γιατί νά κάνει ὁ Θεός τόσο κρύο;". Οἱ πλούσιοι, ἀπεναντίας, τότε

ἀκριβῶς ἀπολαμβάνουν περισσότερο τή θαλπωρή, γιατί ἔχουν ὅλα ὅσα χρειάζονται –καί θέρμανση καί χοντρά ροῦχα καί κρασί καί ζεστό ψωμί καί κρέατα καί καθετί πού ἀναπαύει τό σῶμα. Τέλος πάντων, φεύγει ὁ χειμώνας, ἔρχεται ἡ ἀνοιξη καί ἀκολουθεῖ τό καλοκαίρι μέ τήν πολλή ζέστη.

Τότε λένει μερικοί: “Ὁ χειμώνας εἶναι πολύ καλύτερος. Οὔτε μύγες ἔχει, οὔτε ψύλλους οὔτε κοριούς”. Καί, κοντολογίᾳ, ἄλλοι προτιμοῦν τό χειμῶνα σάν ὑγιεινότερο, ἄλλοι τήν ἀνοιξη σάν γλυκύτερη, ἄλλοι τό καλοκαίρι σάν θερμότερο.... Ἀλλά γιατί στά λέω ὅλ’ αὐτά; Φτάνει μόνο νά σκεφτεῖς, ὅτι ὁ Χριστός, ὁ Κύριος καί Θεός μας, ἔγινε ἄνθρωπος, συναναστράφηκε μέ τούς ἀχάριστους Ἑβραίους καί τούς εὐεργέτησε μέ μύρια καλά –δαιμόνια ἔδιωξε, λεπρούς καθάρισε, τυφλοῦς φώτισε, κουτσούς στήριξε, παράλυτους σήκωσε, νεκρούς ἀνέστησε, τελῶνες διόρθωσε, πόρνες συνέτισε, μέ λίγα ψωμιά πλήθη χόρτασε καί τόσα ἄλλα ἔκανε, γιά τά ὅποια φθαρτός ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά μιλήσει. Καί γιά ὅλα τοῦτα ποιά ἦταν ἡ ἀνταμοιβή τοῦ Κυρίου μας;

Ὁ φθόνος, ἡ συκοφαντία, οἱ ἐξευτελισμοί, τά ραπίσματα, ἡ μαστίγωση, τά φτυσίματα καί στό τέλος ἡ σταύρωση! Ἄν λοιπόν ὁ Πλάστης μας δέν ἄρесе σ’ ὅλους τούς ἀνθρώπους, πῶς θά τούς ἀρέσει ὁ δίκαιος συνάνθρωπός τους; Ξέρεις, παιδί μου, ὅτι ὁ ἐνάρετος Ἄβελ ἔζησε τότε πού ἐλάχιστοι ἄνθρωποι ὑπῆρχαν πάνω στή γῆ.

Καί παρόλο πού δέν ἔκανε τό παραμικρό κακό στόν ἀδελφό του Κάιν, αὐτός σκοτισμένος ἀπό τόν πονηρό, τόν φθόνησε καί τόν σκότωσε. Σκέψου λοιπόν, ἂν τότε, πού ὑπῆρχαν μονάχα δύο ἀδέλφια στή γῆ, ὁ δίκαιος Ἄβελ δέν μπόρεσε νά ξεφύγει ἀπ’ τόν ἀνθρώπινο φθόνο, θά μπορέσει κανεῖς σήμερα ζώντας ἀνάμεσα σέ τόσο κόσμο; Ἀδύνατον! Εἶναι γραμμένο ἄλλωστε: «Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τήν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν».

Ἐνας Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος, Ὁσιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς

Ἱερὰ Μονή Παρακλήτου, Ὠρωπος Ἀττικῆς 2004